

победа била най-първо да прогласи пълната независимост на българската народна църква начело съ патриархъ, още повече че сподвижниците на (баща му, св. Климентъ († 27. VII. 916) и св. Наумъ († IV. 910), които поддържали, както и самъ Борисъ († 2. V. 907), винаги „единение въ духъ и вѣрѣ“ на (българи съ ромей, и то върху почва не само догматическа, но и каноническа, не се намирали вече между живитѣ. Не е известно, дали Симеонъ се е обръщаль въ Цариградъ съ искане да признаятъ тамъ автокефалността на (българската църква; но, понеже за него било съвсемъ ясно, че при настанилитѣ политически отношения между България и Византия цариградската патриаршия по никой начинъ нѣма да даде съгласието си на подобно искане тъй, както и византийското правителство не искало да признае неговата царска титла, Симеонъ решилъ да извърши и тоя актъ помимо Византия, но съгласно съ църковнитѣ канони: съборътъ на всички български епископи най-първо прогласилъ автокефалността на българската църква, а сетне посветилъ изъ своята срѣда патриархъ, или пъкъ българскиятъ архиепископъ, който, споредъ българския Синодикъ, билъ Леонтий, билъ издигнатъ въ степень патриархъ. Това събитие е станало въ 918 год. Въ сжщата година тържествено ще да е билъ коронясанъ Симеонъ отъ ржката на новопосветения патриархъ и по тоя начинъ напълно узаконилъ новата си титла: „црѣ и самодръжць въсьмъ българомъ.“

Новитѣ събития въ Цариградъ и промѣна въ политиката на Симеона. — Докато Симеонъ билъ заетъ въ вътрешнитѣ преобразования на държавата, въ Цариградъ произлѣзълъ новъ дворцовъ превратъ: презъ мартъ 919 год. Зоя била свалена и изпратена на заточение, а нейното мѣсто като настойникъ на малолѣтния императоръ завзелъ началникътъ на флотата Романъ Лакапинъ. За да удържи властта въ ржцетѣ си, Романъ веднага оженилъ дъщеря си Елена за малкия императоръ Константина Багренородни и себе си обявилъ за василеопаторъ, но още на следната 920 год. презъ септемврий билъ възведенъ въ санъ кесарь, а презъ декемврий се прогласилъ за императоръ. Тия събития не сж могли да не обърнатъ вниманието на българския царъ. Симеонъ несъмнено е виждалъ въ лицето на Романа свой съперникъ, а може би и похитителъ на императорската власть, въ което по-сетне той го укорявалъ и обвинявалъ. Освенъ това бракътъ на младия Константина VII съ Елена отнемалъ вече всѣка възможность да прокара и закрепи влиянието си въ Цариградъ по миренъ начинъ, както Симеонъ кроелъ по-рано. Сега обаче за него станало ясно, че само съ силата на оржжението ще може да свали съперника си и да стане на мѣстото му. Но да тръгне направо за Цариградъ за него щѣло да бжде сжщо тъй безуспѣшно, както въ 913 и 914 години. Затова Симеонъ си съставилъ новъ планъ: да отнеме всички ромейски владения на Балканския полуостровъ, да изолира столицата отъ другитѣ области на империята и тогава вече съ помощта на нѣкой морски съюзникъ да нападне на него съ всички сили. За изпълнението на тоя планъ Симеонъ почналъ да се готви за война и въ края на 919 год. захваналъ да събира войскитѣ си къмъ юго-западнитѣ граници на държавата съ цель да почне военнитѣ действия на следната 920 год.

Известието за новитѣ движения на българскитѣ войски било неочаквано за византийското правителство и произвело силна тревога въ Цариградъ, гдето ясно предвиждали, че една външна война при тогавашнитѣ държавни и църковни безредици ще бжде твърде опасна за империята. Затова, съзнавайки всичката необходимостъ отъ миръ съ българския царъ, Романъ Лакапинъ изпратилъ специално посолство въ България, цельта на което